

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 10ης Αυγούστου 2017*

«Προδικαστική παραπομπή – Επείγουσα προδικαστική διαδικασία – Αστυνομική και δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις – Ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως – Απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ – Διαδικασίες παραδόσεως μεταξύ κρατών μελών – Προϋποθέσεις εκτελέσεως – Λόγοι προαιρετικής μη εκτελέσεως – Άρθρο 4α, παράγραφος 1, προστεθέν με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ – Ένταλμα συλλήψεως εκδοθέν προς εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής – Έννοια της “δίκης που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης” – Ενδιαφερόμενος ο οποίος παρέστη αυτοπροσώπως στην πρωτοβάθμια δίκη – Κατ’ έφεση δίκη κατά την οποία η υπόθεση επανεξετάζεται επί της ουσίας – Ένταλμα συλλήψεως που δεν περιέχει καμία πληροφορία από την οποία να είναι δυνατόν να εξακριβωθεί αν έγιναν σεβαστά τα δικαιώματα άμυνας του καταδικασθέντος στην κατ’ έφεση δίκη»

Στην υπόθεση C-270/17 PPU,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Rechtbank Amsterdam (πλημμελειοδικείο του Άμστερνταμ, Κάτω Χώρες) με απόφαση της 18ης Μαΐου 2017, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο αυθημερόν, στο πλαίσιο της δίκης που αφορά την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως εκδοθέντος σε βάρος του

Tadas Tupikas,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. L. da Cruz Vilaça, πρόεδρο τμήματος, M. Berger, A. Borg Barthet, E. Levits και F. Biltgen (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Bobek

γραμματέας: M. Ferreira, κύρια διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ’ ακροατηρίου συζητήσεως της 11ης Ιουλίου 2017,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- ο T. Tupikas, εκπροσωπούμενος από τον B. Kuppens, advocaat,
- το Openbaar Ministerie, εκπροσωπούμενο από τον K. van der Schaft και την U.E.A. Weitzel,
- η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις M. Noort και M. Bulterman,
- η Ιρλανδία, εκπροσωπούμενη από την J. Quane, επικουρούμενη από την C. Noctor, BL,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

- η Λιθουανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον K. Dieninis,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον R. Troosters και την S. Grünheid,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 26ης Ιουλίου 2017,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ 2002, L 190, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009 (ΕΕ 2009, L 81, σ. 24) (στο εξής: απόφαση-πλαίσιο 2002/584).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο της εκτελέσεως στις Κάτω Χώρες ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης εκδοθέντος από το Klaipėdos apygardos teismas (περιφερειακό δικαστήριο της Κλαϊπέδα, Λιθουανία) σε βάρος του Tadas Tupikas, προκειμένου αυτός να εκτίσει στη Λιθουανία στερητική της ελευθερίας ποινή.

Το νομικό πλαίσιο

Το διεθνές δίκαιο

Η ΕΣΔΑ

- 3 Υπό τον τίτλο «Δικαίωμα στη χρηστή απονομή δικαιοσύνης», το άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ), ορίζει:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δίκαιως, δημοσία και εντός λογικής προθεσμίας υπό ανεξαρτήτου και αμερολήπτου δικαστηρίου, νομίμως λειτουργούντος, το οποίον θα αποφασίση είτε επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως, είτε επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως. Η απόφασις δέον να εκδοθή δημοσία, η είσοδος όμως εις την αίθουσαν των συνεδριάσεων δύναται να απαγορευθή εις τον Τύπον και το κοινό καθ' όλην ή μέρος της διαρκείας της δίκης προς το συμφέρον της ηθικής, της δημοσίας τάξεως ή της εθνικής ασφαλείας εν δημοκρατική κοινωνία, όταν τούτο ενδείκνυται υπό των συμφερόντων των ανηλίκων ή της ιδιωτικής ζωής των διαδίκων, ή εν τω κρινομένω υπό του Δικαστηρίου ως απολύτως αναγκαίω μέτρω, όταν υπό ειδικάς συνθήκας η δημοσιότητα θα ηδύνατο να παραβλάψη τα συμφέροντα της δικαιοσύνης.

2. Παν πρόσωπον κατηγορούμενον επί αδικήματι τεκμαίρεται ότι είναι αθών μέχρι της νομίμου αποδείξεως της ενοχής του.

3. Ειδικώτερον, πας κατηγορούμενος έχει δικαίωμα:

- α) όπως πληροφορηθή, εν τη βραχυτέρα προθεσμία, εις γλώσσαν την οποίαν εννοεί και εν λεπτομερεία την φύσιν και τον λόγον της εναντίον του κατηγορίας,

- β) όπως διαθέτει τον χρόνο και τας αναγκαίας ευκολίας προς προετοιμασίαν της υπερασπίσεώς του,
- γ) όπως υπερασπίση ο ίδιος εαυτόν ή αναθέση την υπεράσπισίν του εις συνήγορον της εκλογής του, εν ή δε περιπτώσει δεν διαθέτει τα μέσα να πληρώσει συνήγορον να τω παρασχεθή τοιούτος δωρεάν, όταν τούτο ενδείκνυται υπό του συμφέροντος της δικαιοσύνης,
- δ) να εξετάση ή ζητήση όπως εξετασθώσιν οι μάρτυρες κατηγορίας και επιτύχη την πρόσκλησιν και εξέτασιν των μαρτύρων υπερασπίσεως υπό τους αυτούς όρους ως των μαρτύρων κατηγορίας,
- ε) να τύχει δωρεάν παραστάσεως διερμηνέως εάν δεν εννοεί ή δεν ομιλεί την χρησιμοποιουμένην εις το δικαστήριον γλώσσαν.»

Το δίκαιο της Ένωσης

Ο Χάρτης

- 4 Τα άρθρα 47 και 48 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης) αποτελούν μέρος του τίτλου VI αυτού, με τίτλο «Δικαιοσύνη».
- 5 Κατά το άρθρο 47 του Χάρτη, με τίτλο «Δικαίωμα πραγματικής προσφυγής και αμερόληπτου δικαστηρίου»:

«Κάθε πρόσωπο του οποίου παραβιάστηκαν τα δικαιώματα και οι ελευθερίες που διασφαλίζονται από το δίκαιο της Ένωσης έχει δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου, τηρουμένων των προϋποθέσεων που προβλέπονται στο παρόν άρθρο.

Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα να δικασθεί η υπόθεσή του δίκαια, δημόσια και εντός εύλογης προθεσμίας, από ανεξάρτητο και αμερόληπτο δικαστήριο, που έχει προηγουμένως συσταθεί νομίμως. Κάθε πρόσωπο έχει τη δυνατότητα να συμβουλευέται δικηγόρο και να του αναθέτει την υπεράσπισή και εκπροσώπησή του.

[...]»

- 6 Στις επεξηγήσεις σχετικά με τον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων (ΕΕ 2007, C 303, σ. 17, στο εξής: επεξηγήσεις σχετικά με τον Χάρτη) εκτίθεται ειδικότερα, όσον αφορά το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη, ότι η διάταξη αυτή βασίζεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ.
- 7 Οι επεξηγήσεις σχετικά με τον Χάρτη διευκρινίζουν, όσον αφορά το εν λόγω άρθρο 47, ότι «[σ]το δίκαιο της Ένωσης, το δικαίωμα δίκαιης δίκης δεν ισχύει μόνο επί αμφισβητήσεων για δικαιώματα και υποχρεώσεις αστικής φύσεως. Αποτελεί μια από τις συνέπειες του γεγονότος ότι η Ένωση είναι κοινότητα δικαίου, όπως το διαπίστωσε το Δικαστήριο στην [απόφαση της 23ης Απριλίου 1986, Les Verts κατά Κοινοβουλίου (294/83, EU:C:1986:166)]. Ωστόσο, εκτός από το πεδίο εφαρμογής τους, οι εγγυήσεις που προσφέρει η [ΕΣΔΑ] εφαρμόζονται κατά παρεμφερή τρόπο στην Ένωση».
- 8 Το άρθρο 48 του Χάρτη, με τίτλο «Τεκμήριο αθωότητας και δικαιώματα της υπεράσπισης», ορίζει τα ακόλουθα:
 - «1. Κάθε κατηγορούμενος τεκμαίρεται ότι είναι αθώος μέχρι αποδείξεως της ενοχής του σύμφωνα με τον νόμο.
 - 2. Διασφαλίζεται ο σεβασμός των δικαιωμάτων της υπεράσπισης σε κάθε κατηγορούμενο.»

9 Οι επεξηγήσεις σχετικά με τον Χάρτη διευκρινίζουν συναφώς:

«Το άρθρο 48 είναι το ίδιο με το άρθρο 6, παράγραφοι 2 και 3, της [ΕΣΔΑ] [...]

[...]

Σύμφωνα με το άρθρο 52, παράγραφος 3, το δικαίωμα αυτό έχει την ίδια έννοια και την ίδια εμβέλεια με το δικαίωμα που κατοχυρώνεται στην [ΕΣΔΑ].»

10 Το άρθρο 51 του Χάρτη, με τίτλο «Πεδίο εφαρμογής», ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Οι διατάξεις του παρόντος Χάρτη απευθύνονται στα θεσμικά και λοιπά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης, τηρουμένης της αρχής της επικουρικότητας, καθώς και στα κράτη μέλη, μόνον όταν εφαρμόζουν το δίκαιο της Ένωσης [...].»

11 Το άρθρο 52 του Χάρτη, με τίτλο «Εμβέλεια και ερμηνεία των δικαιωμάτων και των αρχών», ορίζει τα ακόλουθα:

1. Κάθε περιορισμός στην άσκηση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που αναγνωρίζονται στον παρόντα Χάρτη πρέπει να προβλέπεται από το νόμο και να σέβεται το βασικό περιεχόμενο των εν λόγω δικαιωμάτων και ελευθεριών. Τηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας, περιορισμοί επιτρέπεται να επιβάλλονται μόνον εφόσον είναι αναγκαίοι και ανταποκρίνονται πραγματικά σε στόχους γενικού ενδιαφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση ή στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων.

[...]

3. Στον βαθμό που ο παρών Χάρτης περιλαμβάνει δικαιώματα που αντιστοιχούν σε δικαιώματα τα οποία διασφαλίζονται στην [ΕΣΔΑ], η έννοια και η εμβέλειά τους είναι ίδιες με εκείνες που τους αποδίδει η εν λόγω Σύμβαση. Η διάταξη αυτή δεν εμποδίζει το δίκαιο της Ένωσης να παρέχει ευρύτερη προστασία.

[...]

7. Τα δικαστήρια της Ένωσης και των κρατών μελών λαμβάνουν δεόντως υπόψη τους τις επεξηγήσεις οι οποίες έχουν εκπονηθεί με σκοπό την παροχή κατευθύνσεων για την ερμηνεία του παρόντος Χάρτη.»

Οι αποφάσεις-πλαίσια 2002/584 και 2009/299

12 Οι αιτιολογικές σκέψεις 1, 5, 6, 8, 10 και 12 της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584 έχουν ως ακολούθως:

«(1) Σύμφωνα με τα συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου του Τάμπερε της 15ης και 16ης Οκτωβρίου 1999 και ιδίως το σημείο 35, θα πρέπει να καταργηθεί, μεταξύ των κρατών μελών, η τυπική διαδικασία έκδοσης για πρόσωπα τα οποία προσπαθούν να διαφύγουν της δικαιοσύνης αφού έχουν καταδικαστεί τελεσίδικα και να προβλεφθούν ταχύτερες διαδικασίες έκδοσης των υπόπτων για αξιόποινες πράξεις.

[...]

(5) [...] [H] εισαγωγή ενός νέου απλουστευμένου συστήματος παράδοσης προσώπων που έχουν καταδικαστεί ή είναι ύποπτα, προς τον σκοπό της εκτέλεσης καταδικαστικών ποινικών αποφάσεων ή ποινικής δίωξης, επιτρέπει να αρθούν η πολυπλοκότητα και το ενδεχόμενο καθυστερήσεων που είναι εγγενή στις ισχύουσες διαδικασίες έκδοσης. [...]

(6) Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης το οποίο προβλέπει η παρούσα απόφαση-πλαίσιο αποτελεί την πρώτη περίπτωση συγκεκριμένης εφαρμογής, στον τομέα του ποινικού δικαίου, της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης που έχει χαρακτηριστεί από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο ως “ακρογωνιαίος λίθος” της δικαστικής συνεργασίας.

[...]

(8) Οι αποφάσεις για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης πρέπει να υπόκεινται σε επαρκή έλεγχο, πράγμα που σημαίνει ότι η δικαστική αρχή του κράτους μέλους στο οποίο συνελήφθη το καταζητούμενο πρόσωπο θα πρέπει να αποφασίζει σχετικά με την παράδοσή του.

[...]

(10) Ο μηχανισμός του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης βασίζεται σε υψηλό επίπεδο εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών. Η εφαρμογή του εν λόγω μηχανισμού δύναται να ανασταλεί μόνον στην περίπτωση σοβαρής και διαρκούς παραβίασης από κράτος μέλος των αρχών που διατυπώνονται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, [ΕΕ νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 2 ΣΕΕ], η οποία διαπιστώνεται από το Συμβούλιο κατ’ εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 1, [ΕΕ νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 7, παράγραφος 2, ΣΕΕ] με τις συνέπειες που προβλέπονται στην παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου.

[...]

(12) Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα και τηρεί τις αρχές που αναγνωρίζονται από το άρθρο 6 [ΕΕ] και εκφράζονται στον Χάρτη [...], ιδίως δε στο κεφάλαιο VI αυτού. Καμία από τις διατάξεις της παρούσας αποφάσεως-πλαισίου δεν μπορεί να ερμηνευθεί κατά τρόπο ώστε να απαγορεύει την άρνηση παράδοσης προσώπου για το οποίο έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης εφόσον αντικειμενικά στοιχεία δείχνουν ότι το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης εκδίδεται προς το σκοπό της δίωξης ή τιμωρίας προσώπου λόγω του φύλου, της φυλής, της θρησκείας, της εθνοτικής καταγωγής, της ιθαγένειας, της γλώσσας, των πολιτικών φρονημάτων ή του γενετήσιου προσανατολισμού τους ή ότι η θέση του προσώπου αυτού μπορεί να επιδεινωθεί για οποιονδήποτε από τους προαναφερόμενους λόγους.

[...]»

13 Το άρθρο 1 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, το οποίο επιγράφεται «Ορισμός και υποχρέωση εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης», προβλέπει τα ακόλουθα:

«1. Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης είναι δικαστική απόφαση η οποία εκδίδεται από κράτος μέλος προς το σκοπό της σύλληψης και της παράδοσης από άλλο κράτος μέλος προσώπου που καταζητείται για την άσκηση ποινικής δίωξης ή για την εκτέλεση ποινής ή μέτρου στερητικών της ελευθερίας.

2. Τα κράτη μέλη εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαισίου.

3. Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την τροποποίηση της υποχρέωσης σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των θεμελιωδών νομικών αρχών, όπως διατυπώνονται στο άρθρο 6 [ΕΕ].»

- 14 Τα άρθρα 3, 4 και 4α της ως άνω αποφάσεως-πλαisiού παραθέτουν τους λόγους υποχρεωτικής και προαιρετικής μη εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως.
- 15 Η απόφαση-πλαίσιο 2009/299 διευκρινίζει τους λόγους για τους οποίους η δικαστική αρχή εκτελέσεως ενός κράτους μέλους δύναται να αρνηθεί την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως όταν ο ενδιαφερόμενος δεν παρέστη στη δίκη του. Οι αιτιολογικές σκέψεις 1, 2, 4 έως 8, 14 και 15 αυτής έχουν ως εξής:

«(1) Το δικαίωμα του κατηγορουμένου να εμφανίζεται αυτοπροσώπως στη δίκη περιλαμβάνεται στο δικαίωμα σε δίκαιη δίκη που προβλέπεται από το άρθρο 6 της [ΕΣΔΑ], όπως ερμηνεύεται από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Το [Δικαστήριο αυτό] έχει επίσης κρίνει ότι το εν λόγω δικαίωμα του κατηγορουμένου να εμφανίζεται αυτοπροσώπως στη δίκη δεν είναι απόλυτο και ότι, υπό ορισμένους όρους, ο κατηγορούμενος μπορεί, εξ ιδίας βουλήσεως, να παραιτηθεί του δικαιώματος αυτού ρητώς ή σιωπηρώς αλλά κατά τρόπο μη επιδεχόμενο αμφισβήτηση.

(2) Οι διάφορες αποφάσεις-πλαίσια για την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης στις τελεσίδικες δικαστικές αποφάσεις δεν ασχολούνται συστηματικά με το θέμα των αποφάσεων που εκδίδονται σε δίκες κατά τις οποίες το ενδιαφερόμενο πρόσωπο δεν εμφανίστηκε αυτοπροσώπως. Η ποικιλομορφία αυτή ενδέχεται να περιπλέξει το έργο των νομικών και να παρεμποδίσει τη δικαστική συνεργασία.

[...]

(4) Είναι, συνεπώς, απαραίτητο να παρασχεθούν σαφείς και κοινές βάσεις για τη μη αναγνώριση των αποφάσεων που εκδίδονται σε δίκες κατά τις οποίες το ενδιαφερόμενο πρόσωπο δεν εμφανίστηκε αυτοπροσώπως. Στόχος της παρούσας απόφασης-πλαisiού είναι να επανοριστούν οι εν λόγω κοινές βάσεις που θα επιτρέπουν στην εκτελούσα αρχή να εκτελέσει την απόφαση παρά την απουσία του ενδιαφερομένου από τη δίκη, τηρουμένου πλήρως του δικαιώματος υπεράσπισης του ενδιαφερομένου. Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν έχει εκπονηθεί για να ρυθμίζει τις μορφές και μεθόδους, περιλαμβανομένων και των δικονομικών απαιτήσεων, που χρησιμοποιούνται για την επίτευξη των αποτελεσμάτων που προσδιορίζονται στην παρούσα απόφαση-πλαίσιο και που εμπίπτουν στη δικαιοδοσία των εθνικών δικαίων των κρατών μελών.

(5) Οι εν λόγω αλλαγές απαιτούν τροποποίηση των υφιστάμενων αποφάσεων-πλαisiών για την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης στις τελεσίδικες δικαστικές αποφάσεις. Οι νέες διατάξεις θα πρέπει να χρησιμεύουν επίσης ως βάση για τις μελλοντικές νομικές πράξεις στον τομέα αυτόν.

(6) Οι διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαisiού για την τροποποίηση άλλων αποφάσεων-πλαisiών θέτουν προϋποθέσεις υπό τις οποίες δεν χωρεί άρνηση της αναγνώρισης και εκτέλεσης αποφάσεως που εκδόθηκε σε δίκη στην οποία το ενδιαφερόμενο πρόσωπο δεν εμφανίστηκε αυτοπροσώπως. Πρόκειται για εναλλακτικές προϋποθέσεις: σε περίπτωση που πληρούται μία από τις προϋποθέσεις, η εκδούσα αρχή, συμπληρώνοντας το αντίστοιχο τμήμα του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης ή του σχετικού πιστοποιητικού δυνάμει των άλλων αποφάσεων-πλαisiών, παρέχει τη διασφάλιση ότι πληρούνται ή πρόκειται να πληρωθούν οι απαιτήσεις που επαρκούν για τον σκοπό της εκτέλεσης της απόφασης βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης.

(7) Δεν θα πρέπει να επιτρέπεται άρνηση αναγνώρισης και εκτέλεσης αποφάσεως εκδοθείσας σε δίκη κατά την οποία το ενδιαφερόμενο πρόσωπο δεν εμφανίστηκε αυτοπροσώπως, εφόσον το εν λόγω πρόσωπο κλητεύθηκε αυτοπροσώπως και με την κλήτευση ενημερώθηκε σχετικά με την προγραμματισμένη ημερομηνία και τον τόπο διεξαγωγής της δίκης που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως ή εφόσον, δι' άλλων μέσων, ενημερώθηκε πραγματικά και επισήμως σχετικά με την προγραμματισμένη ημερομηνία και τον τόπο διεξαγωγής της δίκης αυτής, κατά τρόπον ώστε

να αποδεικνύεται σαφώς ότι το πρόσωπο τελούσε εν γνώσει της προγραμματισμένης δίκης. Εννοείται εν προκειμένω ότι το πρόσωπο θα πρέπει να έχει ενημερωθεί “εν ευθέτω χρόνω”, ήτοι εγκαίρως, ώστε να μπορεί να συμμετάσχει στη δίκη και να ασκήσει το δικαίωμα της υπεράσπισής του.

- (8) Το δικαίωμα του κατηγορουμένου για δίκαιη δίκη κατοχυρώνεται από τη[ν ΕΣΔΑ], όπως ερμηνεύεται από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Στο δικαίωμα αυτό περιλαμβάνεται το δικαίωμα του ενδιαφερόμενου προσώπου να εμφανισθεί αυτοπροσώπως στη δίκη. Προκειμένου να ασκήσει το δικαίωμα αυτό, το ενδιαφερόμενο πρόσωπο χρειάζεται να τελεί εν γνώσει της προγραμματιζόμενης δίκης. Βάσει της παρούσας απόφασης-πλαίσιου, η επίγνωση του προσώπου όσον αφορά τη δίκη θα πρέπει να εξασφαλίζεται από κάθε κράτος μέλος σύμφωνα με το εθνικό του δίκαιο, ενώ εξυπακούεται ότι αυτό πρέπει να συνάδει προς τις απαιτήσεις της εν λόγω σύμβασης. Σύμφωνα με τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, όταν εξετάζεται κατά πόσον ο τρόπος με τον οποίο παρέχεται η πληροφορία επαρκεί ώστε να εξασφαλίζεται η επίγνωση του προσώπου όσον αφορά τη δίκη, ιδιαίτερη προσοχή μπορεί, κατά περίπτωση, να προσδίδεται και στη δέουσα προσπάθεια που καταβάλλει το ενδιαφερόμενο πρόσωπο προκειμένου να λάβει πληροφορίες που απευθύνονται σε αυτόν.

[...]

- (14) Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο περιορίζεται να επανορίσει τους λόγους μη αναγνώρισης σε νομικές πράξεις που υλοποιούν την αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης. Ως εκ τούτου, το πεδίο εφαρμογής των διατάξεων, όπως εκείνες που αφορούν το δικαίωμα νέας δίκης, περιορίζεται στον ορισμό των λόγων μη αναγνώρισης. Δεν αποσκοπούν στην εναρμόνιση των εθνικών νομοθεσιών. Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν θίγει τις μελλοντικές νομικές πράξεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης που αποσκοπούν στην προσέγγιση των νόμων των κρατών μελών στον τομέα του ποινικού δικαίου.
- (15) Οι λόγοι άρνησης είναι προαιρετικοί. Πάντως, η διακριτική ευχέρεια των κρατών μελών να μεταφέρουν αυτούς τους λόγους στο εθνικό δίκαιο διέπεται ιδίως από το δικαίωμα για δίκαιη δίκη, λαμβάνοντας παράλληλα υπόψη το συνολικό στόχο της παρούσας απόφασης-πλαίσιου που είναι η κατοχύρωση των δικονομικών δικαιωμάτων των προσώπων και η διευκόλυνση της δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις [...].».

16 Κατά το άρθρο 1 της αποφάσεως-πλαίσιου 2009/299, με τίτλο «Στόχοι και πεδίο εφαρμογής»:

«1. Οι στόχοι της παρούσας απόφασης-πλαίσιου είναι η κατοχύρωση των δικονομικών δικαιωμάτων των προσώπων τα οποία υπόκεινται σε ποινικές διαδικασίες, η διευκόλυνση της δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις και, ιδίως, η βελτίωση της αμοιβαίας αναγνώρισης των δικαστικών αποφάσεων μεταξύ κρατών μελών.

2. Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν συνεπάγεται τροποποίηση της υποχρέωσης σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των θεμελιωδών νομικών αρχών, όπως κατοχυρώνονται στο άρθρο 6 της Συνθήκης, συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος υπεράσπισης των προσώπων τα οποία υπόκεινται σε ποινικές διαδικασίες, και δεν θίγονται οι υποχρεώσεις που τυχόν βαρύνουν τις δικαστικές αρχές ως προς το θέμα αυτό.

3. Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο καθορίζει κοινούς κανόνες για την αναγνώριση ή/και εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων σε ένα κράτος μέλος (κράτος μέλος εκτέλεσης), οι οποίες εκδίδονται από άλλο κράτος μέλος (κράτος μέλος έκδοσης) έπειτα από διαδικασία στην οποία το ενδιαφερόμενο πρόσωπο δεν εμφανίστηκε [...].».

- 17 Το άρθρο 4α της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584 προστέθηκε με το άρθρο 2 της αποφάσεως-πλαisiού 2009/299 και φέρει τον τίτλο «Αποφάσεις οι οποίες εκδίδονται σε δίκες κατά τις οποίες το ενδιαφερόμενο πρόσωπο δεν εμφανίστηκε αυτοπροσώπως». Η παράγραφος 1 αυτού έχει ως εξής:

«Η εκτελούσα δικαστική αρχή δύναται επίσης να αρνηθεί την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που έχει εκδοθεί με σκοπό την εκτέλεση ποινής στερητικής της ελευθερίας ή μέτρου ασφαλείας στερητικού της ελευθερίας εάν το πρόσωπο δεν εμφανίστηκε αυτοπροσώπως στη δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης, εκτός εάν στο ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης αναφέρεται ότι το πρόσωπο, βάσει δικονομικών απαιτήσεων που προβλέπονται από το εθνικό δίκαιο του κράτους μέλους έκδοσης:

α) εν ευθέτω χρόνω:

i) είτε είχε κλητευθεί αυτοπροσώπως και με την κλήτευση είχε ενημερωθεί σχετικά με την προγραμματισμένη ημερομηνία και τον τόπο διεξαγωγής της δίκης που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης, είτε είχε δι' άλλων μέσων ενημερωθεί πραγματικά και επισήμως για την προγραμματισμένη ημερομηνία και τον τόπο διεξαγωγής της δίκης αυτής, κατά τρόπον ώστε να αποδεικνύεται σαφώς ότι τελούσε εν γνώσει της προγραμματισμένης δίκης·

και

ii) είχε ενημερωθεί ότι μπορεί να εκδοθεί απόφαση σε περίπτωση που το πρόσωπο δεν εμφανιστεί στη δίκη·

ή

β) το πρόσωπο τελούσε εν γνώσει της προγραμματισμένης δίκης, είχε δώσει δε εντολή σε δικηγόρο, τον οποίον διόρισε είτε το ενδιαφερόμενο πρόσωπο είτε το κράτος, να τον ή την εκπροσωπήσει στη δίκη, και εκπροσωπήθηκε όντως από αυτόν τον δικηγόρο στη δίκη·

ή

γ) αφού του επεδόθη η απόφαση και ενημερώθηκε ρητά για το δικαίωμά του να δικαστεί εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο, όπου το πρόσωπο δικαιούται να παρίσταται, η δε ουσία της υπόθεσης, περιλαμβανομένων και νέων αποδεικτικών στοιχείων, θα επανεξεταστεί, και η δίκη μπορεί να οδηγήσει σε ανατροπή της αρχικής απόφασης:

i) έχει δηλώσει ρητώς ότι δεν αμφισβητεί την απόφαση·

ή

ii) δεν έχει ζητήσει να δικαστεί εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο εντός της ισχύουσας προθεσμίας·

ή

δ) η απόφαση δεν του επιδόθηκε αυτοπροσώπως αλλά:

i) θα του επιδοθεί αυτοπροσώπως και αμελλητί μετά την παράδοσή του και θα ενημερωθεί ρητά για το δικαίωμά του να δικαστεί εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο, όπου το πρόσωπο δικαιούται να παρίσταται, η δε ουσία της υπόθεσης, περιλαμβανομένων και νέων αποδεικτικών στοιχείων, θα επανεξετασθεί, και η δίκη μπορεί να οδηγήσει σε ανατροπή της αρχικής απόφασης·

και

ii) θα ενημερωθεί σχετικά με την προθεσμία εντός της οποίας οφείλει να ζητήσει να δικαστεί εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο, όπως προβλέπεται στο σχετικό ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης.»

18 Το άρθρο 8, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584 έχει ως ακολούθως:

«Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης περιέχει τα ακόλουθα στοιχεία, τα οποία υποβάλλονται σύμφωνα με το έντυπο που περιλαμβάνεται στο παράρτημα:

- α) ταυτότητα και ιθαγένεια του καταζητούμενου·
- β) όνομα, διεύθυνση, αριθμός τηλεφώνου και φαξ και ηλεκτρονική διεύθυνση της δικαστικής αρχής έκδοσης του εντάλματος·
- γ) ένδειξη ότι υπάρχει εκτελεστή απόφαση, ένταλμα σύλληψης ή οιαδήποτε άλλη εκτελεστή δικαστική απόφαση της αυτής ισχύος που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των άρθρων 1 και 2·
- δ) φύση και νομικός χαρακτηρισμός του αδικήματος, ιδίως όσον αφορά το άρθρο 2·
- ε) περιγραφή των περιστάσεων υπό τις οποίες τελέσθηκε η αξιόποινη πράξη, συμπεριλαμβανομένου του χρόνου, του τόπου της τέλεσης και του βαθμού συμμετοχής του καταζητουμένου στην αξιόποινη πράξη·
- στ) την επιβληθείσα ποινή, εάν πρόκειται για τελεσίδικη απόφαση, ή την κλίμακα ποινών που προβλέπεται για την αξιόποινη πράξη από τη νομοθεσία του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος·
- ζ) στο μέτρο του δυνατού, τις λοιπές συνέπειες της αξιόποινης πράξης.»

19 Το άρθρο 15 της εν λόγω αποφάσεως-πλαisiού, με τίτλο «Απόφαση για την παράδοση», προβλέπει τα εξής:

«1. Η δικαστική αρχή εκτέλεσης αποφασίζει, εντός των προθεσμιών και υπό τους όρους που καθορίζονται στην παρούσα απόφαση-πλαίσιο, για την παράδοση του προσώπου.

2. Εάν η δικαστική αρχή εκτέλεσης κρίνει ότι οι πληροφορίες που διαβιβάστηκαν από το κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος δεν αρκούν ώστε να της επιτρέψουν να αποφασίσει για την παράδοση, ζητεί την κατεπείγουσα προσκόμιση των απαραίτητων συμπληρωματικών πληροφοριών, ιδίως σε σχέση με τα άρθρα 3 έως 5 και το άρθρο 8, και μπορεί να τάξει προθεσμία για την παραλαβή τους, λαμβάνοντας υπόψη της ότι είναι αναγκαίο να τηρηθούν οι προθεσμίες που ορίζονται στο άρθρο 17.

3. Η δικαστική αρχή έκδοσης του εντάλματος μπορεί να διαβιβάζει οποτεδήποτε στη δικαστική αρχή εκτέλεσης κάθε επιπλέον χρήσιμη πληροφορία.»

20 Κατά το άρθρο 17 της ως άνω αποφάσεως-πλαisiού:

«1. Για την εξέταση και εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης ακολουθείται διαδικασία επείγοντος.

2. Στις περιπτώσεις κατά τις οποίες ο καταζητούμενος έχει συγκατατεθεί στην παράδοσή του, η οριστική απόφαση για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης θα πρέπει να λαμβάνεται εντός δέκα ημερών μετά τη συγκατάθεση.

3. Στις λοιπές περιπτώσεις, η οριστική απόφαση για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης θα πρέπει να λαμβάνεται εντός 60 ημερών από τη σύλληψη του καταζητουμένου.

4. Σε ειδικές περιπτώσεις, όταν το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης δεν μπορεί να εκτελεσθεί εντός των προβλεπόμενων στις παραγράφους 2 ή 3 προθεσμιών, η δικαστική αρχή εκτέλεσης ενημερώνει αμέσως τη δικαστική αρχή έκδοσης του εντάλματος, αναφέροντας τους σχετικούς λόγους. Σε αυτή την περίπτωση, οι προθεσμίες μπορούν να παρατείνονται κατά τριάντα ημέρες.

[...]»

- 21 Στο παράρτημα της ίδιας αποφάσεως-πλαisiού περιλαμβάνεται το έντυπο του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως ενιαίου τύπου.

Το ολλανδικό δίκαιο

- 22 Ο *Overleveringswet* (νόμος περί παραδόσεως εκζητούμενων), της 29ης Απριλίου 2004 (*Stb.* 2004, αριθ. 195, στο εξής: *OLW*), μεταφέρει στο ολλανδικό δίκαιο την απόφαση-πλαίσιο 2002/584.

- 23 Το άρθρο 12 του *OLW* έχει ως εξής:

«Η παράδοση δεν επιτρέπεται εφόσον το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως έχει εκδοθεί με σκοπό την εκτέλεση δικαστικής αποφάσεως, ενώ ο εκζητούμενος δεν εμφανίστηκε αυτοπροσώπως στη δίκη που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως, εκτός εάν στο ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως αναγράφεται ότι ο εκζητούμενος, σύμφωνα με τις δικονομικές διατάξεις του κράτους μέλους εκδόσεως:

- a) εν ευθέτω χρόνω, είτε είχε κλητευθεί αυτοπροσώπως και με την κλήτευση είχε ενημερωθεί σχετικά με την προγραμματισμένη ημερομηνία και τον τόπο διεξαγωγής της δίκης που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως, είτε είχε δι' άλλων μέσων ενημερωθεί πραγματικά και επισήμως για την προγραμματισμένη ημερομηνία και τον τόπο διεξαγωγής της δίκης αυτής, κατά τρόπον ώστε να αποδεικνύεται σαφώς ότι τελούσε εν γνώσει της προγραμματισμένης δίκης και είχε ενημερωθεί ότι μπορεί να εκδοθεί απόφαση σε περίπτωση που αυτός δεν εμφανιστεί στη δίκη· ή
- b) τελούσε εν γνώσει της προγραμματισμένης δίκης, είχε δώσει δε εντολή σε δικηγόρο, τον οποίον διόρισε είτε ο ίδιος είτε το κράτος, να τον εκπροσωπήσει στη δίκη, και εκπροσωπήθηκε όντως από αυτόν τον δικηγόρο στη δίκη· ή
- c) αφού του επεδόθη η απόφαση και ενημερώθηκε ρητά για το δικαίωμά του να δικαστεί εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο, με δικαίωμα παραστάσεώς του στη νέα δίκη, στην οποία θα επανεξεταστεί η ουσία της υποθέσεως, περιλαμβανομένων και νέων αποδεικτικών στοιχείων, και η οποία μπορεί να οδηγήσει σε ανατροπή της αρχικής αποφάσεως:
 - 1° έχει δηλώσει ρητώς ότι δεν αμφισβητεί την απόφαση· ή
 - 2° δεν έχει ζητήσει να δικαστεί εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας· ή
- d) η απόφαση δεν του επιδόθηκε προσωπικώς αλλά:
 - 1° θα του επιδοθεί προσωπικώς και αμελλητί μετά την παράδοσή του και αυτός θα ενημερωθεί ρητά για το δικαίωμά του να δικαστεί εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο, με δικαίωμα παραστάσεώς του στη νέα δίκη, στην οποία θα επανεξεταστεί η ουσία της υποθέσεως, περιλαμβανομένων και νέων αποδεικτικών στοιχείων, και η οποία μπορεί να οδηγήσει σε ανατροπή της αρχικής αποφάσεως·
 - 2° θα ενημερωθεί σχετικά με την προθεσμία εντός της οποίας οφείλει να ζητήσει να δικαστεί εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο, όπως προβλέπεται στο σχετικό ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως.»

- 24 Το παράρτημα 2 του *OLW*, με τίτλο «Έντυπο ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως [...]», αντιστοιχεί στο παράρτημα της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584.

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

- 25 Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι, στις 22 Φεβρουαρίου 2017, υποβλήθηκε στο αιτούν δικαστήριο, Rechtbank Amsterdam (πλημμελειοδικείο του Άμστερνταμ, Κάτω Χώρες), από τον officier van justitie bij de Rechtbank (εισαγγελέα πλημμελειοδικών) αίτηση περί εκτελέσεως ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως εκδοθέντος στις 14 Φεβρουαρίου 2017 από το Klaipėdos apygardos teismas (περιφερειακό δικαστήριο της Κλαϊπέδα, Λιθουανία) (στο εξής: επίμαχο ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως).
- 26 Με το ως άνω ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως ζητείται η σύλληψη και παράδοση του T. Turikas, Λιθουανού υπηκόου χωρίς μόνιμη κατοικία ή διαμονή στις Κάτω Χώρες, προκειμένου να εκτίσει στη Λιθουανία ποινή φυλακίσεως ενός έτους και τεσσάρων μηνών.
- 27 Συναφώς, το εν λόγω ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως αναφέρει την ύπαρξη μιας εκτελεστής δικαστικής αποφάσεως εκδοθείσας στις 26 Αυγούστου 2016 από το Klaipėdos miesto apylinkės teismas (τοπικό δικαστήριο της Κλαϊπέδα, Λιθουανία), που καταδικάζει τον T. Turikas στην ποινή αυτή λόγω δύο αξιόποινων κατά το λιθουανικό δίκαιο πράξεων. Το ίδιο ένταλμα συλλήψεως εκθέτει επιπλέον ότι ο ενδιαφερόμενος άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής και ότι, με απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2016, το Klaipėdos apygardos teismas (περιφερειακό δικαστήριο της Κλαϊπέδα) απέρριψε την έφεσή του, οπότε η κατ' έφεση δίκη δεν κατέληξε σε τροποποίηση της ποινής που είχε επιβληθεί πρωτοδίκως στον T. Turikas.
- 28 Δεν αμφισβητείται ότι ο T. Turikas παρέστη αυτοπροσώπως στην πρωτοβάθμια δίκη.
- 29 Εντούτοις, το επίμαχο ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως δεν περιέχει πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με την κατ' έφεση δίκη, ιδίως όσον αφορά το αν ο ενδιαφερόμενος παρέστη ενώπιον του Klaipėdos apygardos teismas (περιφερειακού δικαστηρίου της Κλαϊπέδα) και, σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως, όσον αφορά το αν πληρούνται οι προϋποθέσεις που εκτίθενται σε κάποιο από τα στοιχεία α' έως δ' του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584 ως προς την κατ' έφεση δίκη.
- 30 Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται, επομένως, αν, σε περιπτώσεις όπως αυτή της κύριας δίκης, η ως άνω απόφαση-πλαίσιο έχει εφαρμογή μόνο στην πρωτοβάθμια ή και στην κατ' έφεση δίκη.
- 31 Στην πρώτη περίπτωση, το δικαστήριο αυτό κρίνει ότι δεν μπορεί να αρνηθεί την εκτέλεση του επίμαχου ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, δεδομένου ότι ο ενδιαφερόμενος παρέστη αυτοπροσώπως ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου.
- 32 Αντιθέτως, στη δεύτερη περίπτωση, θα είναι αναγκαίο να ζητήσει από τη δικαστική αρχή εκδόσεως συμπληρωματικές πληροφορίες επί της κατ' έφεση δίκης πριν αποφανθεί επί της παραδόσεως του T. Turikas.
- 33 Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι υπάρχουν πλείονα στοιχεία που συνηγορούν υπέρ της ερμηνείας ότι το άρθρο 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584 έχει εφαρμογή και στην κατ' έφεση δίκη, εφόσον στο πλαίσιο της εν λόγω δίκης η υπόθεση επανεξετάζεται επί της ουσίας.
- 34 Το ως άνω δικαστήριο στηρίζεται συναφώς στο γράμμα των στοιχείων γ' και δ' του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της ως άνω αποφάσεως-πλαίσιου, τα οποία αναφέρονται ρητώς στο ενδεχόμενο ο ενδιαφερόμενος «να δικαστεί εκ νέου ή να ασκήσει ένδικο μέσο [...], η δε ουσία της υπόθεσης, περιλαμβανομένων και νέων αποδεικτικών στοιχείων, θα επανεξεταστεί».
- 35 Κατά το αιτούν δικαστήριο, από την ως άνω διατύπωση προκύπτει ότι η εν λόγω διάταξη αφορά την περίπτωση στην οποία το ποινικό δικαστήριο αποφαινεται επί της ουσίας της υποθέσεως, κρίνοντας επί της ενοχής του ενδιαφερομένου όσον αφορά το ποινικό αδίκημα που του προσάπτεται και

επιβάλλοντάς του ποινή λόγω του διαπραχθέντος ποινικού αδικήματος Αντιθέτως, δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο όταν το δικαστήριο αυτό έχει απλώς και μόνον αποφανθεί επί νομικών ζητημάτων, όπως στην κατ' αναίρεση δίκη.

- 36 Το αιτούν δικαστήριο προσθέτει ότι το γράμμα του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλασιού 2002/584 δεν περιορίζει την έκταση εφαρμογής της διατάξεως αυτής στην πρωτοβάθμια δίκη, καθόσον τα στοιχεία της γ' και δ' αναφέρονται ρητώς τόσο στο ενδεχόμενο «να δικαστεί εκ νέου» όσο και στο ενδεχόμενο «να ασκήσει ένδικο μέσο».
- 37 Ακόμη, η ερμηνεία αυτή του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της ως άνω αποφάσεως-πλασιού επιρρωννύεται από τον σκοπό τον οποίο επιδιώκει η εν λόγω διάταξη, ο οποίος, όπως έκρινε το Δικαστήριο στη σκέψη 43 της αποφάσεως της 26ης Φεβρουαρίου 2013, Melloni (C-399/11, EU:C:2013:107), και στη σκέψη 37 της αποφάσεως της 24ης Μαΐου 2016, Dworzecki (C-108/16 PPU, EU:C:2016:346), συνίσταται στην παροχή στη δικαστική αρχή εκτέλεσεως της δυνατότητας να επιτρέψει την παράδοση παρά την απουσία του εκζητουμένου από τη δίκη που οδήγησε στην καταδίκη του, τηρουμένων συγχρόνως πλήρως των δικαιωμάτων άμυνας.
- 38 Πράγματι, τα δικαιώματα άμυνας αποτελούν μέρος του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη κατά την έννοια του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ και του άρθρου 47 του Χάρτη, οπότε, όταν ένα κράτος μέλος θεσπίζει διαδικασία εφέσεως, υποχρεούται να μεριμνά ώστε, στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, ο ενδιαφερόμενος να απολαύει των θεμελιωδών εγγυήσεων που προβλέπουν οι εν λόγω διατάξεις. Ειδικότερα, ενώ ο ενδιαφερόμενος έχει τη δυνατότητα να παραιτηθεί από τα δικαιώματα άμυνας του, ωστόσο, όπως έχει κρίνει το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, το ποινικό δικαστήριο, καλούμενο να αποφανθεί εκ νέου επί της ενοχής του ενδιαφερομένου, δεν μπορεί να αποφανθεί χωρίς άμεση εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε αυτοπροσώπως ο κατηγορούμενος ο οποίος επιθυμεί να αποδείξει ότι δεν διέπραξε το ποινικό αδίκημα που του προσάπτεται. Σε μια τέτοια περίπτωση, επομένως, απλώς και μόνον το γεγονός ότι ο ενδιαφερόμενος ήταν σε θέση να ασκήσει τα δικαιώματά του άμυνας στην πρωτοβάθμια δίκη δεν αρκεί προκειμένου να συναχθεί ότι τηρήθηκαν οι προϋποθέσεις του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ και του άρθρου 47 του Χάρτη.
- 39 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει, εντούτοις, ότι μια τέτοια ερμηνεία δεν γίνεται δεκτή από ορισμένα άλλα κράτη μέλη. Έτσι, θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι, όταν αποδεικνύεται ότι τα δικαιώματα άμυνας του ενδιαφερομένου έγιναν πλήρως σεβαστά στο πλαίσιο της πρωτοβάθμιας δίκης, η αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης επιβάλλει να γίνεται δεκτό ότι οι αρχές του κράτους μέλους εκδόσεως δεν προσέβαλαν τα θεμελιώδη δικαιώματα τα οποία αναγνωρίζει το δίκαιο της Ένωσης στο πλαίσιο άλλων ενδεχόμενων διαδικασιών. Πάντως, το Δικαστήριο δεν έχει ακόμη αποφανθεί επ' αυτού.
- 40 Υπό τις συνθήκες αυτές το Rechtbank Amsterdam (πλημμελειοδικείο του Άμστερνταμ) αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:
- «Συνιστά “δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης” κατά την έννοια του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλασιού [2002/584] μια κατ' έφεση δίκη
- στο πλαίσιο της οποίας η υπόθεση εξετάστηκε επί της ουσίας και
 - η οποία οδήγησε σε (νέα) καταδίκη του ενδιαφερομένου και/ή στην επικύρωση της καταδίκης που είχε απαγγελθεί με την πρωτόδικη απόφαση,
 - όταν το [ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως] αποσκοπεί στην εκτέλεση της καταδίκης αυτής;»

Επί της επείγουσας διαδικασίας

- 41 Το αιτούν δικαστήριο ζητεί να εξεταστεί η υπό κρίση αίτηση προδικαστικής αποφάσεως κατά την επείγουσα προδικαστική διαδικασία του άρθρου 107 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.
- 42 Προς στήριξη του αιτήματος αυτού το ως άνω δικαστήριο επικαλείται το γεγονός ότι ο T. Turikas κρατείται επί του παρόντος στις Κάτω Χώρες, εν αναμονή της εκδόσεως της αποφάσεως επί της εκτελέσεως του επίμαχου ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως το οποίο εξέδωσαν σε βάρος του οι αρμόδιες αρχές της Δημοκρατίας της Λιθουανίας.
- 43 Το αιτούν δικαστήριο εκθέτει επιπλέον ότι δεν μπορεί να εκδώσει απόφαση επ' αυτού πριν το Δικαστήριο δώσει απάντηση στην παρούσα αίτηση προδικαστικής αποφάσεως. Η απάντηση του Δικαστηρίου στο υποβληθέν ερώτημα έχει επομένως άμεσες και καθοριστικές συνέπειες επί της διάρκειας της κρατήσεως του T. Turikas στις Κάτω Χώρες ενόψει της ενδεχόμενης εκτελέσεως του εν λόγω ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως.
- 44 Διαπιστώνεται, πρώτον, ότι η παρούσα αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, η οποία άπτεται των τομέων τους οποίους αφορά ο τίτλος V του τρίτου μέρους της Συνθήκης ΛΕΕ, σχετικά με τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης. Κατά συνέπεια, είναι δυνατή η εξέτασή της κατά την επείγουσα προδικαστική διαδικασία.
- 45 Δεύτερον, όσον αφορά το κριτήριο σχετικά με το επείγον, πρέπει, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, να λαμβάνεται υπόψη το γεγονός ότι ο ενδιαφερόμενος στην υπόθεση της κύριας δίκης στερείται επί του παρόντος της ελευθερίας του και ότι η συνέχιση της κρατήσεώς του εξαρτάται από την επίλυση της διαφοράς της κύριας δίκης (απόφαση της 10ης Νοεμβρίου 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, σκέψη 21 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Εξάλλου, η κατάσταση του ενδιαφερομένου πρέπει να εκτιμάται όπως αυτή εμφανίζεται κατά την ημερομηνία εξετάσεως του αιτήματος για υπαγωγή της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως στην επείγουσα διαδικασία (απόφαση της 24ης Μαΐου 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, σκέψη 22 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 46 Εν προκειμένω, αφενός, δεν αμφισβητείται ότι, κατά την ημερομηνία αυτήν, ο T. Turikas βρισκόταν υπό κράτηση. Αφετέρου, η συνέχιση της κρατήσεώς του εξαρτάται από την έκβαση της υποθέσεως της κύριας δίκης, δεδομένου ότι το μέτρο της κρατήσεώς του διατάχθηκε, σύμφωνα με τις διευκρινίσεις που παρέσχε το αιτούν δικαστήριο, στο πλαίσιο της εκτελέσεως του επίμαχου ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως.
- 47 Υπό τις συνθήκες αυτές, το πέμπτο τμήμα του Δικαστηρίου αποφάσισε, στις 8 Ιουνίου 2017, κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή και αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να δεχθεί το αίτημα του αιτούντος δικαστηρίου περί υπαγωγής της υπό κρίση αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως στην επείγουσα διαδικασία.

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

- 48 Με το ερώτημά του το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να προσδιορισθεί το περιεχόμενο της εννοίας της «δίκης που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης» κατά το άρθρο 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, στην περίπτωση κατά την οποία έχουν εκδοθεί πλείονες δικαστικές αποφάσεις εντός του κράτους μέλους εκδόσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, μία τουλάχιστον των οποίων εκδόθηκε χωρίς ο ενδιαφερόμενος να έχει παραστεί αυτοπροσώπως στη δίκη. Το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί ειδικότερα αν, σε μια τέτοια περίπτωση, πρέπει να λογίζεται ως αποφασιστικής σημασίας για την εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως αυτή ακριβώς η κατ' έφεση δίκη.

- 49 Εισαγωγικώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 στηρίζεται στην αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης η οποία, ως «ακρογωνιαίος λίθος» της δικαστικής συνεργασίας, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 6 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, στηρίζεται στην αμοιβαία εμπιστοσύνη μεταξύ των κρατών μελών προκειμένου να επιτευχθεί ο σκοπός τον οποίο έχει θέσει η Ένωση, να καταστεί δηλαδή αυτή ένας χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 10ης Νοεμβρίου 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, σκέψεις 25 έως 28 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 50 Προς τούτο, η ως άνω απόφαση-πλαίσιο θεσπίζει, στο άρθρο 1, παράγραφος 2, τον κανόνα κατά τον οποίο τα κράτη μέλη υποχρεούνται να εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και σύμφωνα με τις διατάξεις της ίδιας αποφάσεως-πλαισίου. Κατά συνέπεια, εκτός αν συντρέχουν εξαιρετικές περιστάσεις, οι δικαστικές αρχές εκτελέσεως μπορούν να αρνούνται την εκτέλεση ενός τέτοιου εντάλματος μόνο στις εξαντλητικώς προβλεπόμενες από την απόφαση-πλαίσιο 2002/584 περιπτώσεις μη εκτελέσεως, η δε εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως μπορεί να εξαρτάται μόνον από τη συνδρομή κάποιας από τις προϋποθέσεις που απαριθμούνται περιοριστικά στην απόφαση αυτή. Επομένως, ενώ η εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως συνιστά τον κανόνα, η άρνηση εκτελέσεως έχει προβλεφθεί ως εξαίρεση, η οποία πρέπει να ερμηνεύεται στενά (απόφαση της 29ης Ιουνίου 2017, Porlawski, C-579/15, EU:C:2017:503, σκέψη 19 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 51 Ως εκ τούτου, η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο προβλέπει ρητώς, αφενός, τους λόγους υποχρεωτικής μη εκτελέσεως (άρθρο 3) και προαιρετικής μη εκτελέσεως (άρθρα 4 και 4α) του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, καθώς και, αφετέρου, τις εγγυήσεις που πρέπει να παρέχει το κράτος μέλος εκδόσεως σε συγκεκριμένες περιπτώσεις (άρθρο 5).
- 52 Όσον αφορά, ειδικότερα, την περίπτωση στην οποία το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως αφορά την εκτέλεση ποινής επιβληθείσας ερήμην, το άρθρο 5, σημείο 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, όπως είχε αρχικώς, προέβλεπε τον κανόνα ότι το κράτος μέλος εκτελέσεως μπορούσε να εξαρτά, στην περίπτωση αυτή, την παράδοση του ενδιαφερομένου από την προϋπόθεση ότι θα εξασφαλίζεται εντός του κράτους μέλους εκδόσεως η διεξαγωγή μιας νέας δίκης προς έκδοση αποφάσεως παρουσία του εμπλεκόμενου ατόμου.
- 53 Η διάταξη αυτή καταργήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299 και αντικαταστάθηκε, στην απόφαση-πλαίσιο 2002/584, με ένα νέο άρθρο 4α που περιορίζει τη δυνατότητα αρνήσεως εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, απαριθμώντας, με συγκεκριμένο και ενιαίο τρόπο, τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες δεν χωρεί άρνηση αναγνώρισης και εκτελέσεως αποφάσεως εκδοθείσας κατόπιν δίκης στην οποία ο ενδιαφερόμενος δεν παρέστη αυτοπροσώπως (βλ., συναφώς, απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, σκέψη 41).
- 54 Όπως προκύπτει από το γράμμα του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, η δικαστική αρχή εκτελέσεως έχει τη δυνατότητα να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως που έχει εκδοθεί με σκοπό την εκτέλεση ποινής στερητικής της ελευθερίας ή μέτρου ασφαλείας στερητικού της ελευθερίας, εάν ο ενδιαφερόμενος δεν εμφανίστηκε αυτοπροσώπως στη δίκη που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως, εκτός εάν στο ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως αναγράφεται ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις που τίθενται στα στοιχεία α' έως δ' της ως άνω διατάξεως.
- 55 Επομένως, η δικαστική αρχή εκτελέσεως υποχρεούται να προβεί σε εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, παρά την απουσία του ενδιαφερομένου από τη δίκη που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως, όταν διαπιστώνεται η συνδρομή κάποιας από τις περιστάσεις που προβλέπονται στο άρθρο 4α, παράγραφος 1, στοιχεία α', β', γ' ή δ', της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου.

- 56 Συναφώς, το άρθρο 4α, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', της ως άνω αποφάσεως-πλαisiού προβλέπει ότι η δικαστική αρχή εκτελέσεως οφείλει να προβεί στην παράδοση καταδικασθέντος ερήμην προσώπου, εφόσον το πρόσωπο αυτό είχε λάβει εν ευθέτω χρόνω γνώση της προγραμματισμένης δίκης και είχε ενημερωθεί σχετικά με το ενδεχόμενο εκδόσεως αποφάσεως σε περίπτωση μη εμφανίσεώς του ή εφόσον το πρόσωπο αυτό, τελώντας εν γνώσει της προγραμματισμένης δίκης, είχε δώσει εντολή σε δικηγόρο να το εκπροσωπήσει.
- 57 Εξάλλου, το άρθρο 4α, παράγραφος 1, στοιχεία γ' και δ', της ίδιας αποφάσεως-πλαisiού παραθέτει τις περιπτώσεις στις οποίες η δικαστική αρχή εκτελέσεως υποχρεούται να εκτελέσει το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως μολονότι προβλέπεται υπέρ του ενδιαφερομένου η διεξαγωγή νέας δίκης, εφόσον το ένταλμα αυτό διευκρινίζει είτε ότι ο ενδιαφερόμενος δεν ζήτησε την εκ νέου διεξαγωγή δίκης είτε ότι πρόκειται να ενημερωθεί ρητώς ως προς το δικαίωμά του για μια τέτοια επανεξέταση.
- 58 Όπως έχει ήδη κρίνει το Δικαστήριο, το άρθρο 4α της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584 έχει ως σκοπό να εξασφαλίσει ένα υψηλό επίπεδο προστασίας και να παράσχει στη δικαστική αρχή εκτελέσεως τη δυνατότητα να παραδώσει τον ενδιαφερόμενο παρά την απουσία του από τη δίκη που οδήγησε στην καταδίκη του, τηρουμένων συγχρόνως πλήρως των δικαιωμάτων άμυνας του (απόφαση της 24ης Μαΐου 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, σκέψη 37).
- 59 Με άλλα λόγια, οι αρχές της αμοιβαίας εμπιστοσύνης και αναγνωρίσεως στις οποίες στηρίζεται η ως άνω απόφαση-πλαίσιο με κανένα τρόπο δεν πρέπει να θίγουν τα θεμελιώδη δικαιώματα που κατοχυρώνονται υπέρ των εμπλεκόμενων ατόμων.
- 60 Πράγματι, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, οι κανόνες του παραγώγου δικαίου της Ένωσης πρέπει να ερμηνεύονται και να εφαρμόζονται κατά τρόπο σύμφωνο με τα θεμελιώδη δικαιώματα (βλ., ιδίως, απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 2017, C. K. κ.λπ., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, σκέψη 59), αναπόσπαστο μέρος των οποίων αποτελεί ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας που απορρέουν από το δικαίωμα για δίκαιη δίκη, το οποίο κατοχυρώνεται στα άρθρα 47 και 48 του Χάρτη, καθώς και στο άρθρο 6 της ΕΣΔΑ.
- 61 Ως εκ τούτου, το άρθρο 1, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584 ορίζει ότι αυτή «δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την τροποποίηση της υποχρέωσης σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των θεμελιωδών νομικών αρχών, όπως διατυπώνονται στο άρθρο 6 της Συνθήκης [ΕΕ]».
- 62 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαisiού 2009/299 διευκρινίζει συναφώς ότι οι επιδιωκόμενοι από αυτήν σκοποί είναι «η κατοχύρωση των δικονομικών δικαιωμάτων των προσώπων τα οποία υπόκεινται σε ποινικές διαδικασίες, [...] και, ιδίως, η βελτίωση της αμοιβαίας αναγνώρισης των δικαστικών αποφάσεων μεταξύ κρατών μελών». Το δε άρθρο 1, παράγραφος 2, της εν λόγω αποφάσεως-πλαisiού, που επαναλαμβάνει το κείμενο του άρθρου 1, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, αναφέρεται ρητώς στην ανάγκη διασφαλίσεως του δικαιώματος άμυνας των ατόμων εις βάρος των οποίων κινείται ποινική διαδικασία και υπογραμμίζει την υποχρέωση των δικαστικών αρχών των κρατών μελών να σέβονται τα θεμελιώδη δικαιώματα.
- 63 Επομένως, η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 πρέπει να ερμηνεύεται κατά τρόπον ώστε να εξασφαλίζεται η συμφωνία της προς τις απαιτήσεις σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων των ενδιαφερομένων, χωρίς ωστόσο να θίγεται η αποτελεσματικότητα του συστήματος δικαστικής συνεργασίας μεταξύ των κρατών μελών, ένα από τα ουσιώδη στοιχεία του οποίου αποτελεί το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, όπως αυτό προβλέπεται από τον νομοθέτη της Ένωσης.
- 64 Με γνώμονα αυτές τις παρατηρήσεις πρέπει να ερμηνευθεί η έννοια της «δίκης που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης», στο άρθρο 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, στην περίπτωση την οποία αφορά η σκέψη 48 της παρούσας αποφάσεως.

- 65 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί, πρώτον, ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, από τις απαιτήσεις τόσο της ομοιόμορφης εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης όσο και της αρχής της ισότητας συνάγεται ότι οι διατάξεις του δικαίου της Ένωσης που δεν περιέχουν ρητή παραπομπή στο δίκαιο των κρατών μελών για τον προσδιορισμό της έννοιας και του περιεχομένου τους πρέπει κατά κανόνα να ερμηνεύονται αυτοτελώς και ομοιόμορφα σε ολόκληρη την Ένωση, με βάση το γενικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσονται και τον σκοπό της οικείας ρυθμίσεως (απόφαση της 24ης Μαΐου 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, σκέψη 28 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 66 Καίτοι ασφαλώς η απόφαση-πλαίσιο 2002/584, ιδίως το άρθρο 4α, παράγραφος 1, αυτής, περιλαμβάνει διάφορες ρητές παραπομπές στο δίκαιο των κρατών μελών, καμία από τις εν λόγω παραπομπές δεν αφορά ωστόσο τη «δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης», κατά την έννοια της διατάξεως αυτής
- 67 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η εν λόγω έκφραση, που αποτελεί το αντικείμενο της υπό εξέταση αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως, πρέπει να λογίζεται ως αυτοτελής έννοια του δικαίου της Ένωσης και να ερμηνεύεται με ενιαίο τρόπο στο έδαφός της, ανεξαρτήτως του χαρακτηρισμού που δίδεται εντός των κρατών μελών.
- 68 Η ερμηνεία αυτή εξάλλου επιρρωννύεται από το ιστορικό της αποφάσεως-πλαισίου 2009/299. Πράγματι, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 2 και 4 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, ο νομοθέτης της Ένωσης, έχοντας διαπιστώσει ότι η έλλειψη ενιαίας ρυθμίσεως των ζητημάτων που σχετίζονται με τις αποφάσεις οι οποίες εκδίδονται σε δίκες στις οποίες ο ενδιαφερόμενος δεν παρέστη αυτοπροσώπως θα μπορούσε, ιδίως, να παρεμποδίσει τη δικαστική συνεργασία, έκρινε αναγκαίο να προβλεφθούν σαφείς και κοινοί λόγοι μη αναγνώρισεως των αποφάσεων που εκδίδονται σε δίκες στις οποίες ο ενδιαφερόμενος δεν παρέστη αυτοπροσώπως, χωρίς ωστόσο να προβεί σε ρύθμιση ως προς τον τύπο και τις μεθόδους, περιλαμβανομένων και των δικονομικών απαιτήσεων που εμπίπτουν στα δίκαια των κρατών μελών και εξυπηρετούν την επίτευξη των αποτελεσμάτων περί των οποίων γίνεται λόγος στην ως άνω απόφαση-πλαίσιο (απόφαση της 24ης Μαΐου 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, σκέψη 31).
- 69 Δεύτερον, διαπιστώνεται ότι απλώς και μόνον βάσει του γράμματος του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584 δεν είναι δυνατός ο ακριβέστερος προσδιορισμός της χρησιμοποιούμενης σε αυτό έννοιας της «δίκης που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης». Πράγματι, η εν λόγω έννοια ούτε ορίζεται ούτε διευκρινίζεται με άλλον τρόπο στη διάταξη αυτή, ενώ ο τίτλος του εν λόγω άρθρου περιορίζεται σε μια αναφορά στις «[α]ποφάσεις οι οποίες εκδίδονται σε δίκες κατά τις οποίες το ενδιαφερόμενο πρόσωπο δεν εμφανίστηκε αυτοπροσώπως».
- 70 Υπό τις συνθήκες αυτές, το περιεχόμενο της ως άνω έννοιας πρέπει να προσδιοριστεί σε συσχετισμό με το γενικό πλαίσιο στο οποίο αυτή εντάσσεται. Προς τούτο, πρέπει να ληφθούν υπόψη, τρίτον, οι λοιπές διατάξεις της ως άνω αποφάσεως-πλαισίου, μεταξύ των οποίων εντάσσεται το εν λόγω άρθρο 4α, παράγραφος 1.
- 71 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι, ενώ το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584 χρησιμοποιεί την έκφραση «εκτελεστή απόφαση» ή «οιαδήποτε άλλη εκτελεστή δικαστική απόφαση της αυτής ισχύος» και ενώ ένας τέτοιος εκτελεστός χαρακτήρας είναι αποφασιστικής σημασίας για να προσδιοριστεί από ποια χρονική στιγμή μπορεί να εκδοθεί ένα ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, ο χαρακτήρας αυτός έχει λιγότερη σημασία στο πλαίσιο του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της ως άνω αποφάσεως-πλαισίου. Αντιθέτως, για την ερμηνεία του ως άνω άρθρου 4α, παράγραφος 1, πρέπει να ληφθεί υπόψη ο «τελεσίδικος» χαρακτήρας της «αποφάσεως», όπως προκύπτει από άλλες κρίσιμες διατάξεις της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου οι οποίες οδηγούν στο αυτό συμπέρασμα.

- 72 Έτσι, το άρθρο 3, σημείο 2, και το άρθρο 8, στοιχείο στ', της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584 αναφέρονται στην «τελεσίδικη απόφαση» με την οποία επιβλήθηκε ποινή. Το δε άρθρο 2, παράγραφος 1, αυτής αφορά τις «απαγγεληθείσες καταδίκες», ενώ το άρθρο 4 της ίδιας αποφάσεως-πλαisiού χρησιμοποιεί, στο σημείο 3, την έκφραση «έχει δικασθεί τελεσιδικώς» και, στο σημείο 5, αυτής επίσης «ο καταζητούμενος έχει δικασθεί τελεσιδικώς».
- 73 Το ίδιο ισχύει όσον αφορά διάφορες αιτιολογικές σκέψεις των αποφάσεων-πλαisiών 2002/584 και 2009/299. Ειδικότερα, η φράση «έχουν καταδικαστεί τελεσίδικα» περιλαμβάνεται στην αιτιολογική σκέψη 1 της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, ενώ στις αιτιολογικές σκέψεις 2 και 5 της αποφάσεως-πλαisiού 2009/299 χρησιμοποιείται η έκφραση «τελεσίδικες δικαστικές αποφάσεις».
- 74 Επομένως, η φράση «δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης», κατά την έννοια του άρθρου 4α της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, πρέπει να νοηθεί ως αφορώσα τη δίκη η οποία οδήγησε στην έκδοση τελεσίδικης καταδικαστικής αποφάσεως σε βάρος του προσώπου του οποίου ζητείται η παράδοση στο πλαίσιο της εκτελέσεως ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως.
- 75 Μια τέτοια ερμηνεία της έννοιας «απόφαση» είναι εξάλλου σύμφωνη με την ερμηνεία της έννοιας της «δίκης που οδήγησε στην έκδοση της καταδικαστικής αποφάσεως» την οποία δέχθηκε το Δικαστήριο στη σκέψη 37 της αποφάσεώς του της 24ης Μαΐου 2016, Dworzecki (C-108/16 PPU, ΕΕ:C:2016:346), για τους σκοπούς της ερμηνείας του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584.
- 76 Κατά τα λοιπά, ενώ η τελεσίδικη καταδικαστική απόφαση μπορεί να ταυτίζεται σε ορισμένες περιπτώσεις με την εκτελεστή ποινική απόφαση, η πτυχή αυτή εξακολουθεί να διέπεται από τους διάφορους εθνικούς δικονομικούς κανόνες, ιδίως όταν εκδίδονται διαδοχικά περισσότερες της μιας αποφάσεις.
- 77 Έτσι, όταν, όπως στην υπόθεση της κύριας δίκης, το κράτος μέλος εκδόσεως έχει θεσπίσει ένα σύστημα δύο βαθμών δικαιοδοσίας, έτσι ώστε η ποινική διαδικασία να περιλαμβάνει περισσότερες της μιας δίκες και να μπορεί να οδηγήσει στην έκδοση διαδοχικών δικαστικών αποφάσεων, πρέπει να προσδιορίζεται, τέταρτον, ποια από αυτές πρέπει να λογίζεται ότι αποτελεί την τελεσίδικη καταδικαστική απόφαση κατά την έννοια της σκέψεως 74 της παρούσας αποφάσεως.
- 78 Όπως προκύπτει από τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, αφενός, ο όρος «καταδικαστική απόφαση» κατά την έννοια της ΕΣΔΑ καλύπτει τόσο τη διαπίστωση της ενοχής, αφού αποδειχθεί η τέλεση αξιόποινης πράξεως, και την επιβολή ποινής ή άλλου στερητικού της ελευθερίας μέτρου (βλ., συναφώς, απόφαση του ΕΔΔΑ, 21 Οκτωβρίου 2013, Del Río Prada κατά Ισπανίας, CE:ECHR:2013:1021JUD004275009, § 123 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 79 Αφετέρου, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου έχει κρίνει επανειλημμένα ότι, αν προβλέπεται κατ' έφεση δίκη, η δίκη αυτή πρέπει να διεξάγεται σύμφωνα με τις εγγυήσεις που απορρέουν από το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ, ιδίως όταν το ένδικο μέσο που παρέχεται κατά της πρωτόδικης αποφάσεως είναι πλήρους δικαιοδοσίας, οπότε το δευτεροβάθμιο δικαστήριο έχει την αρμοδιότητα να προβεί σε νέα εξέταση της υποθέσεως, εκτιμώντας το βάσιμο των κατηγοριών, ως προς τα πραγματικά και τα νομικά τους στοιχεία, και να αποφανθεί με τον τρόπο αυτόν επί της ενοχής ή της αθώτητας του ενδιαφερομένου με βάση τα προσκομιζόμενα αποδεικτικά στοιχεία (βλ., συναφώς, αποφάσεις του ΕΔΔΑ, 26 Μαΐου 1988, Ekbatani κατά Σουηδίας, CE:ECHR:1988:0526JUD001056383, §§ 24 και 32· 26 Οκτωβρίου 2000, Kudła κατά Πολωνίας, CE:ECHR:2000:1026JUD003021096, § 122· 18 Οκτωβρίου 2006, Hermi κατά Ιταλίας, CE:ECHR:2006:1018JUD001811402, §§ 64 και 65· 25 Απριλίου 2013, Zahirović κατά Κροατίας, CE:ECHR:2013:0425JUD005859011, § 56, καθώς και 14 Φεβρουαρίου 2017, Hokkeling κατά Κάτω Χωρών, CE:ECHR:2017:0214JUD003074912, §§ 56 και 58).

- 80 Από τη νομολογία αυτή του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου προκύπτει επίσης ότι, όταν προβλέπονται δύο βαθμοί δικαιοδοσίας, το γεγονός ότι ο ενδιαφερόμενος ήταν πραγματικά σε θέση να ασκήσει τα δικαιώματά του σε πρώτο βαθμό δεν επιτρέπει να συναχθεί ότι κατ' ανάγκη του παρασχέθηκαν οι εγγυήσεις τις οποίες προβλέπει το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ όταν η εν λόγω κατ' έφεση δίκη διεξήχθη εν απουσία του (βλ., συναφώς, απόφαση του ΕΔΔΑ, 14 Φεβρουαρίου 2017, *Hokkeling κατά Κάτω Χωρών*, CE:ECHR:2017:0214JUD003074912, §§ 57, 58 και 61).
- 81 Επομένως, σε περίπτωση που η υπόθεση εκδικάστηκε ενώπιον δικαστηρίων διάφορων βαθμών δικαιοδοσίας, με συνέπεια την έκδοση διαδοχικών αποφάσεων, μία τουλάχιστον εκ των οποίων εκδόθηκε ερήμην, πρέπει να νοείται ως «δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης», κατά την έννοια του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584, η δίκη κατόπιν της οποίας εκδόθηκε η τελευταία από τις αποφάσεις αυτές, υπό την προϋπόθεση ότι το δικαστήριο αποφάνθηκε τελεσιδικώς επί της ενοχής του ενδιαφερομένου και τον καταδίκασε σε ποινή, όπως είναι ένα στερητικό της ελευθερίας μέτρο, κατόπιν εξετάσεως των πραγματικών και των νομικών στοιχείων της υποθέσεως αφορώσας τα επιβαρυντικά και τα απαλλακτικά στοιχεία, πράγμα το οποίο περιλαμβάνει, ενδεχομένως, τη συνεκτίμηση της ατομικής καταστάσεως του ως άνω ενδιαφερομένου.
- 82 Η ερμηνεία αυτή είναι απολύτως σύμφωνη προς τις απαιτήσεις του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας τα οποία ακριβώς το άρθρο 4α της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584 αποσκοπεί να διασφαλίσει, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 58 και 59 της παρούσας αποφάσεως.
- 83 Πράγματι, η δικαστική απόφαση που αποφαινεται τελεσιδικώς επί της ουσίας της υποθέσεως, υπό την έννοια ότι δεν μπορεί πλέον να προσβληθεί με τακτικό ένδικο μέσο, είναι αποφασιστικής σημασίας για τον ενδιαφερόμενο διότι επηρεάζει άμεσα την προσωπική του κατάσταση όσον αφορά τη διαπίστωση της ενοχής του, καθώς και, ενδεχομένως, όσον αφορά τον προσδιορισμό της στερητικής της ελευθερίας ποινής την οποία θα πρέπει να εκτίσει.
- 84 Επομένως, σε αυτό ακριβώς το διαδικαστικό στάδιο ο ενδιαφερόμενος πρέπει να μπορεί να ασκεί πλήρως τα δικαιώματά του ώστε να προβάλει αποτελεσματικά την άποψή του και να επηρεάσει με τον τρόπο αυτόν την τελική απόφαση η οποία είναι ικανή να επιφέρει στέρηση της ατομικής του ελευθερίας. Το αποτέλεσμα στο οποίο καταλήγει η εν λόγω διαδικασία δεν έχει σημασία στο πλαίσιο αυτό.
- 85 Υπό τις συνθήκες αυτές, ακόμα και αν γίνει δεκτό ότι τα δικαιώματά άμυνας δεν έγιναν πλήρως σεβαστά σε πρώτο βαθμό, μια τέτοια κατάσταση μπορεί νομίμως να θεραπευτεί κατά τη δευτεροβάθμια δίκη, υπό την προϋπόθεση ότι αυτή παρέχει όλες τις σχετικές εγγυήσεις όσον αφορά τις απαιτήσεις μιας δίκαιης δίκης.
- 86 Με άλλα λόγια, όταν ο ενδιαφερόμενος έχει παραστεί ενώπιον του δικαστηρίου που είναι επιφορτισμένο με την εκ νέου εξέταση της υποθέσεως επί της ουσίας, όχι όμως σε πρώτο βαθμό, οι διατάξεις του άρθρου 4α της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584 δεν έχουν εφαρμογή. Αντιστρόφως, η δικαστική αρχή εκτελέσεως πρέπει να προβεί στους ελέγχους τους οποίους προβλέπει το ως άνω άρθρο όταν ο ενδιαφερόμενος είχε παραστεί στη δίκη σε πρώτο βαθμό, όχι όμως στη δίκη ενώπιον του δικαστηρίου που επελήφθη της νέας εξετάσεως της υποθέσεως επί της ουσίας.
- 87 Η ερμηνεία της έννοιας «δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης» η οποία εκτίθεται στις σκέψεις 81 έως 84 της παρούσας αποφάσεως είναι επιπροσθέτως ικανή να εξασφαλίσει καλύτερα τον σκοπό που επιδιώκεται με την ως άνω απόφαση-πλαίσιο, ο οποίος συνίσταται στη διευκόλυνση και την επιτάχυνση της δικαστικής συνεργασίας μεταξύ των κρατών μελών βάσει των αρχών της αμοιβαίας εμπιστοσύνης και αναγνώρισεως, δεδομένου ότι εστιάζει στο διαδικαστικό στάδιο το οποίο, κατόπιν νέας εξετάσεως της υποθέσεως επί της ουσίας, είναι αποφασιστικής σημασίας για την καταδίκη του ενδιαφερομένου.

- 88 Αντιθέτως, αν έπρεπε να γίνει δεκτό ότι απόφαση προγενέστερη μιας τέτοιας τελεσίδικης αποφάσεως θα μπορούσε επίσης να συνεπάγεται γενικώς την εφαρμογή του άρθρου 4α της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, η ερμηνεία αυτή θα ήταν ικανή να παρατείνει αναπόφευκτα, ή ακόμα και να παρεμποδίσει σοβαρά, τη διαδικασία παραδόσεως.
- 89 Εξάλλου, όπως προκύπτει από το σημείο 57 των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα, η ερμηνεία του στοιχείου δ' του εντύπου του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως ενιαίου τύπου, που προσαρτάται στην απόφαση-πλαisiού 2002/584, επιβεβαιώνει ότι οι πληροφορίες τις οποίες πρέπει να παρέχει η δικαστική αρχή εκδόσεως αφορούν μόνον το τελευταίο διαδικαστικό στάδιο κατά τη διάρκεια του οποίου εξετάστηκε η ουσία της υποθέσεως.
- 90 Όσον αφορά, ειδικότερα, περίπτωση όπως αυτή στην υπόθεση της κύριας δίκης, όπου η υπόθεση εκδικάστηκε ενώπιον δικαστηρίων δύο διαδοχικών βαθμών δικαιοδοσίας, ήτοι σε περίπτωση κατά την οποία η πρωτοβάθμια δίκη ακολουθήθηκε από άλλη κατ' έφεση δίκη, μόνον η δίκη που οδήγησε στην έκδοση κατ' έφεση αποφάσεως λαμβάνεται υπόψη για τη εφαρμογή του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, υπό την προϋπόθεση ότι η δίκη αυτή κατέληξε σε απόφαση που δεν μπορεί πλέον να προσβληθεί με τακτικό ένδικο μέσο και με την οποία κρίνεται τελεσίδικως η υπόθεση επί της ουσίας.
- 91 Κατά συνέπεια, σε υπόθεση όπως αυτή της κύριας δίκης, μια τέτοια κατ' έφεση δίκη αποτελεί τη διαδικασία σε σχέση με την οποία, αφενός, η δικαστική αρχή εκδόσεως πρέπει να παράσχει τα στοιχεία περί των οποίων γίνεται λόγος στο άρθρο 8, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584 και, αφετέρου, η δικαστική αρχή εκτελέσεως έχει τη δυνατότητα, σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 2, της ίδιας αποφάσεως-πλαisiού, να ζητήσει τη γνωστοποίηση των συμπληρωματικών πληροφοριών που κρίνει αναγκαίες για να μπορέσει να εκδώσει απόφαση επί της παραδόσεως του ενδιαφερομένου.
- 92 Όσον αφορά, ειδικότερα, τις υποχρεώσεις που έχει η δικαστική αρχή εκτελέσεως, πρέπει να υπομνησθεί ότι ο δεσμευτικός χαρακτήρας των αποφάσεων-πλαisiών συνεπάγεται την υποχρέωση των αρχών των κρατών μελών, και ιδίως των εθνικών δικαστηρίων, να ερμηνεύουν το εσωτερικό δίκαιο κατά τρόπο σύμφωνο προς το δίκαιο της Ένωσης (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 16ης Ιουνίου 2005, Pupino, C-105/03, EU:C:2005:386, σκέψη 34, και της 29ης Ιουνίου 2017, Porławski, C-579/15, EU:C:2017:503, σκέψη 31).
- 93 Όταν εφαρμόζει το άρθρο 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, η δικαστική αρχή εκτελέσεως, σε περίπτωση που ενδιαφερόμενος δεν παρέστη αυτοπροσώπως στη δίκη που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως με την οποία κρίθηκε τελεσίδικως η υπόθεση επί της ουσίας και, επομένως, το ζήτημα της καταδίκης του, πρέπει να ελέγχει αν η περίπτωση της οποίας έχει επιληφθεί αντιστοιχεί σε κάποια από εκείνες που περιγράφονται στα στοιχεία α' έως δ' της διατάξεως αυτής.
- 94 Ο έλεγχος αυτός πρέπει να πραγματοποιείται βάσει των ενδείξεων που προκύπτουν τόσο από το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως όσο και από ενδεχόμενες συμπληρωματικές ή περαιτέρω πληροφορίες που λαμβάνονται στο πλαίσιο του άρθρου 15, παράγραφοι 2 και 3, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584.
- 95 Αν η περίπτωση της οποίας έχει επιληφθεί αντιστοιχεί σε κάποια από τις περιγραφόμενες στα στοιχεία α' έως δ' του άρθρου 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, η δικαστική αρχή εκτελέσεως υποχρεούται να εκτελέσει το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως και να επιτρέψει την παράδοση του εκζητούμενου, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 50 και 55 της παρούσας αποφάσεως.
- 96 Επιπλέον, δεδομένου ότι το άρθρο 4α της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584 προβλέπει έναν προαιρετικό λόγο μη εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως και ότι οι περιπτώσεις περί των οποίων γίνεται λόγος στην παράγραφο 1, στοιχεία α' έως δ', του εν λόγω άρθρου θεσπίστηκαν ως εξαιρέσεις από τον ως άνω προαιρετικό λόγο μη αναγνωρίσεως, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι η δικαστική αρχή εκτελέσεως, ακόμα και αφού διαπιστώσει ότι οι περιπτώσεις αυτές δεν αφορούν την κατάσταση

του ατόμου σε βάρος του οποίου έχει εκδοθεί το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, μπορεί να λάβει υπόψη άλλες περιστάσεις που της παρέχουν τη δυνατότητα να βεβαιωθεί ότι η παράδοση του ενδιαφερομένου δεν συνεπάγεται προσβολή των δικαιωμάτων άμυνάς του (βλ., συναφώς, απόφαση της 24ης Μαΐου 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, σκέψεις 50 και 51).

- 97 Συνεπώς, η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 δεν εμποδίζει τη δικαστική αρχή εκτελέσεως να βεβαιωθεί για τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας του ενδιαφερομένου λαμβάνοντας δεόντως υπόψη το σύνολο των περιστάσεων που χαρακτηρίζουν την υπόθεση της οποίας έχει επιληφθεί, περιλαμβανομένων των πληροφοριών τις οποίες μπορεί να συλλέξει η ίδια, υπό την προϋπόθεση ότι δεν διακυβεύεται η τήρηση των προθεσμιών του άρθρου 17 της ως άνω αποφάσεως-πλαισίου.
- 98 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, στο υποβαλλόμενο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι, εφόσον το κράτος μέλος εκδόσεως έχει προβλέψει ποινική διαδικασία περιλαμβάνουσα διάφορους βαθμούς δικαιοδοσίας, με ενδεχόμενη συνέπεια την έκδοση διαδοχικών δικαστικών αποφάσεων, μία τουλάχιστον εκ των οποίων έχει εκδοθεί ερήμην, η φράση «δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης», κατά το άρθρο 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, έχει την έννοια ότι αφορά μόνον τη δίκη που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως με την οποία κρίθηκε τελεσιδίκως το ζήτημα της ενοχής του ενδιαφερομένου και του επιβλήθηκε ποινή, όπως είναι ένα στερητικό της ελευθερίας μέτρο, κατόπιν νέας επί της ουσίας εξετάσεως των πραγματικών και των νομικών στοιχείων της υποθέσεως.
- 99 Μια κατ' έφεση διαδικασία όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη εμπίπτει καταρχήν στην έννοια αυτή. Εναπόκειται ωστόσο στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει αν η διαδικασία αυτή έχει τα ανωτέρω περιγραφόμενα χαρακτηριστικά.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 100 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπύπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) αποφαινεται:

Εφόσον το κράτος μέλος εκδόσεως έχει προβλέψει ποινική διαδικασία περιλαμβάνουσα διάφορους βαθμούς δικαιοδοσίας, με ενδεχόμενη συνέπεια την έκδοση διαδοχικών δικαστικών αποφάσεων, μία τουλάχιστον εκ των οποίων έχει εκδοθεί ερήμην, η φράση «δίκη που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης», κατά το άρθρο 4α, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, έχει την έννοια ότι αφορά μόνον τη δίκη που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως με την οποία κρίθηκε τελεσιδίκως το ζήτημα της ενοχής του ενδιαφερομένου και του επιβλήθηκε ποινή, όπως είναι ένα στερητικό της ελευθερίας μέτρο, κατόπιν νέας επί της ουσίας εξετάσεως των πραγματικών και των νομικών στοιχείων της υποθέσεως.

Μια κατ' έφεση διαδικασία όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη εμπίπτει καταρχήν στην έννοια αυτή. Εναπόκειται ωστόσο στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει αν η διαδικασία αυτή έχει τα ανωτέρω περιγραφόμενα χαρακτηριστικά.

(υπογραφές)